

Sygn. akt IV CNP 22/14

## **POSTANOWIENIE**

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi P. J.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia  
Sądu Okręgowego w Z.  
z dnia 4 września 2013 r.,  
wydanego w sprawie z wniosku P. J. przy uczestnictwie G. W.  
o rozgraniczenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 22 października 2014 r.,

**odrzuca skargę.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., po rozpoznaniu sprawy z wniosku P. J. przy uczestnictwie G. W. o rozgraniczenie, postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013 r. dokonał rozgraniczenia nieruchomości o obszarze 1,79 ha położonej w Ł., objętej prowadzoną przez ten Sąd księgą wieczystą nr [...], stanowiącej własność uczestnika postępowania, z nieruchomością o obszarze 2,7 ha położoną w Ł., objętą księgą wieczystą nr [...], stanowiącą własność wnioskodawczynie, w sposób bliżej określony w sentencji.

Apelacja wnioskodawczynie od tego postanowienia została przez Sąd Okręgowy w Z. oddalona postanowieniem z dnia 4 września 2013 r.

Wnioskodawczynie złożyła skargę kasacyjną, która postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 3 grudnia 2013 r. została odrzucona z tej przyczyny, że wniesiono ją po upływie terminu określonego w art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c.

W dniu 7 marca 2014 r. P. J. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 4 września 2013 r., zarzucając, że zostało ono wydane z naruszeniem art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Twierdziła, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, ponieważ brak podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania. Postanowienie Sądu Okręgowego nie podlega też zaskarżeniu skargą kasacyjną, ponieważ Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy skargi kasacyjnej, czemu dał wyraz w wyroku z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 260/07.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wynika z art. 519<sup>2</sup> § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Z art. 519<sup>2</sup> § 2 k.p.c. wynika natomiast, że w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność

z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu pierwszej lub drugiej instancji, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie postanowienia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia co do istoty sprawy powinna zawierać – obok oznaczenia postanowienia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenia jej podstaw oraz ich uzasadnienia, wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone postanowienie jest niezgodne, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie postanowienia, którego skarga dotyczy, i wniosku o stwierdzenie niezgodności postanowienia z prawem – także wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono, stosując art. 519<sup>2</sup> § 2 – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Skarga niespełniająca któregokolwiek z tych wymagań podlega odrzuceniu *a limine* (art. 424<sup>8</sup> w związku z art. 13 § 2 k.p.c.). Skarga podlega także odrzuceniu – jak wynika z art. 424<sup>8</sup> § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. – jeżeli zmiana zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych była lub jest możliwa albo jeżeli nie zachodzi wyjątek, o którym mowa w art. 519<sup>2</sup> § 2 k.p.c. Oznacza to, że skarga podlega odrzuceniu, jeżeli w wyniku wstępnego badania okaże się, że – mimo odmiennych twierdzeń zawartych w skardze – zmiana zaskarżonego postanowienia była lub jest możliwa.

W sprawie zakończonej zaskarżonym postanowieniem – wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącej – dopuszczalna była skarga kasacyjna. Skarżąca wniosła zresztą taką skargę, z tym że uczyniła to po upływie terminu przewidzianego w art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c., co skutkowało odrzuceniem skargi kasacyjnej. Z powołanego przez skarżącą wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., II PK 260/07 (OSNP 2009, nr 15 – 16, poz. 199) nie wynika, że naruszenie art. 328 § 2 w związku z art.

391 § 1 k.p.c. nie może stanowić samodzielnej podstawy skargi kasacyjnej. Nie świadczy o tym nawet przytoczony przez skarżącą fragment uzasadnienia tego wyroku, wynika z niego bowiem tylko to, że przepis art. 328 § 1 k.p.c. jest adresowany do sądu pierwszej instancji i dlatego nie mógł być naruszony przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach podkreślał, że uchybienie wymaganiom określonym w art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może być oceniane jako mogące mieć wpływ na wynik sprawy tylko wyjątkowo, gdy braki w uzasadnieniu są tak znaczące, że uniemożliwiają kontrolę kasacyjną zaskarżonego orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, nie publ., z dnia 25 października 2000 r., IV CKN 142/00, nie publ., z dnia 7 lutego 2001 r., V CKN 606/00, nie publ., z dnia 28 lipca 2004 r., III CK 302/03, nie publ. i z dnia 18 lutego 2005 r., V CK 469/04, „Izba Cywilna” 2005, nr 12, s. 59 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2012, nr 12, poz. 148). Nie oznacza to jednak, że powołanie się w skardze kasacyjnej na naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. jest wyłączone i z tego powodu skarga ta jest niedopuszczalna.

Skarżąca nie wykazała więc – wbrew wymaganiom określonym w art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. – że wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424<sup>8</sup> § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.